

Maragall, canya i carícia

Pasqual Maragall va presentar ahir a l'Ateneu Barcelonès el seu llibre 'Espíritu federal. Escritos políticos', que reuneix una antologia dels seus millors discursos.

ANTONIO BAÑOS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 5.11.09

Pasqual Maragall presentava ahir llibre a l'Ateneu Barcelonès: *Espíritu federal. Escritos políticos*, editat per RBA. Es tracta d'una selecció dels discursos de **Pasqual Maragall** al llarg de la seva carrera. Com es deuen imaginar, hi va anar una selecta i no extensa, però sí molt afí, representació del PSC: **Marina Geli, Narcís Serra, Mohammed Chaib** i **Manuela de Madre**, entre altres noms. L'exalcaldessa de Santa Coloma de Gramenet hi va entrar enmig d'abraçades i copets d'esquena i, amb un posat propi de vetlla, semblava dir: «No som ningú. Resignació».

Anna Sallés, Dolors Camats, d'Iniciativa, **Oriol Bohigas** i l'editor **Ricardo Rodrigo** formaven la nòmina vip. A l'escenari oficiava **Ferran Mascarell**. A la seva esquerra hi havia **Javier Pérez Royo**, prologista del llibre i catedràtic de Dret Constitucional. **Royo** va destacar que al prefaci **Maragall** té un to desenganyat, perquè «tots els polítics, excepte Reagan, han abandonat el càrrec amb melancolia», i va rematar: «Tranquil. Els escrits finals de Thomas Jefferson tenen un to similar».

L'últim ponent va ser **Miquel Iceta**. Bromista i pròxim, va descriure la secció de política de les llibreries catalanes: «Entre Chomsky i Villatoro hi ha un abisme insondable». Com buscant l'efecte paradoxal, **Iceta** va

insistir en el caràcter guanyador de l'administració **Maragall**: «Ha guanyat la batalla de Barcelona, la de l'Estatut i la federal». Bravo. «Quin país és aquest en què de l'audàcia en diuen maragallada», es va preguntar **Iceta**. I després va confessar un dels seus somnis: «A veure si algun dia en diuen fer una icetada». I amb oriental saviesa, el va definir: «No sé si és més un jonc o un bambú, però és canya i carícia». Finalment, i com si no volgués, **Maragall** va pujar a l'escenari. Li van donar un micro i es va quedar dret iniciant el particular moment de stand up comedy. Sobre la sentència de l'Estatut va vaticinar: «Sortirà per la nit de cap d'any, quan la gent estigui per altres coses. I hi tocaran una coma per dir que l'han tocat».

Es va preguntar si un text ratificat pel poble no hauria de tornar a ser ratificat després d'una modificació judicial i allà va acabar la seva anàlisi política: «Vinc d'una ressonància magnètica. No ho desitjo a ningú. Et passes tota l'estona sentint sorolls estranys». Amb el micro a la mà i el braç fent nanses la cosa tenia un aire **Seinfeld**. «El millor és que pots escollir la música. La primera vegada em vaig posar **Mozart**, però avui he elegit una cosa més alegre: jazz».

Veient que desimbolts i actius que estan els expresidents, sense desitjar-li cap mal espero ansiós que **Montilla** deixi el càrrec per disfrutar dels seus acudits i gresques.